

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 2 lipca 2004 r. \*

W sprawie T-422/03 R II

**Enviro Tech Europe Ltd**, z siedzibą w Surrey (Zjednoczone Królestwo),

**Enviro Tech International Inc.**, z siedzibą w Chicago (Stany Zjednoczone),  
reprezentowane przez adwokatów C. Mereu i K. Van Maldegema,

strony skarżące,

przeciwko

**Komisji Wspólnot Europejskich**, reprezentowanej przez X. Lewisa i F. Simonetti,  
działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń  
w Luksemburgu,

strona pozwana,

\* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek, po pierwsze, o „zawieszenie włączenia nPB” do dwudziestego dziewiątego dostosowania do postępu technicznego dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 1967, 196, str. 1) i, po drugie, o zawieszenie wejścia nPB w zakres dyrektywy Komisji 2004/73/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. dostosowującej po raz dwudziesty dziewiąty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548 (Dz.U. L 152, str. 1) oraz, po trzecie, o zarządzenie innych środków tymczasowych,

## PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wyduje następujące

### Postanowienie

#### Ramy prawne

#### *Ogólne ramy prawne*

- 1 Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 1967, 196, str. 1), zmieniona dyrektywą Rady 92/32/EWG z dnia 30 kwietnia 1992 r. zmieniającą po raz siódmy dyrektywę 67/548/EWG (Dz.U. L 154, str. 1), ustanawia

zasady sprzedaży niektórych „substancji” oznaczonych jako „pierwiastki chemiczne i ich związki występujące w stanie naturalnym lub produkowane przez przemysł, w tym wszelkie dodatki konieczne do utrzymania trwałości produktów i wszelkie zanieczyszczenia powstałe w procesie technologicznym, z wyłączeniem jednakże wszystkich rozpuszczalników, które mogą być oddzielone bez wpływu na trwałość substancji i bez zmiany jej składu”.

- 2 . Dyrektywa 67/548 została kilkakrotnie zmieniona od momentu jej przyjęcia, a ostatnio przez dyrektywę Komisji 2004/73/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. dostosowującą po raz dwudziesty dziewiąty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548 (Dz.U. L 152, str. 1).
- 3 Artykuł 4 dyrektywy 67/548, z późniejszymi zmianami, stanowi, że substancje należy klasyfikować w zależności od ich charakterystycznych właściwości według kategorii określonych w art. 2 ust. 2. Zaklasyfikowanie substancji chemicznej jako „niebezpiecznej” wymaga odpowiedniego opakowania opatrzonego etykietą zawierającą symbole niebezpieczeństwa, standardowe oznaczenia (oznaczenia „R”) wskazujące na szczególne zagrożenia związane ze stosowaniem substancji oraz standardowe oznaczenia odnoszące się do bezpiecznego stosowania substancji (oznaczenia „S”).
- 4 Zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 67/548, z późniejszymi zmianami, w szczególności następujące substancje i preparaty są w rozumieniu tej dyrektywy „niebezpieczne”: „substancje i preparaty skrajnie łatwopalne”, „substancje i preparaty wysoce łatwopalne”, „substancje i preparaty łatwopalne” lub „substancje i preparaty toksyczne w odniesieniu do rozmnażania”.
- 5 Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 67/548, z późniejszymi zmianami, stanowi, że ogólne zasady klasyfikacji oraz etykietowania substancji i preparatów stosuje się według kryteriów załącznika VI, z wyjątkiem wypadków, kiedy w odrębnych dyrektywach odnoszących się do preparatów niebezpiecznych przewidziano odmienne wymagania.

- 6 Załącznik VI pkt 4.2.3 dyrektywy 67/548, z późniejszymi zmianami, wymienia kryteria stosowane w odniesieniu do skutków toksyczności dotyczących rozrodczości oraz dzieli substancje wywołujące takie skutki na trzy kategorie:
- kategoria 1: „substancje osłabiające rozrodczość u ludzi” i „substancje wywołujące toksyczność rozwojową u ludzi”;
  - kategoria 2: „substancje, które powinny być rozpatrywane jako osłabiające rozrodczość u ludzi” i „substancje, które powinny być uznane za wywołujące toksyczność rozwojową u ludzi”;
  - kategoria 3: „substancje, które powodują obawy dotyczące ludzkiej rozrodczości” i „substancje, które powodują obawy u ludzi wynikające z możliwych skutków toksyczności rozwojowej”.

*Dostosowanie dyrektywy 67/548 do postępu technicznego*

- 7 Artykuł 28 dyrektywy 67/548, z późniejszymi zmianami, stanowi:

„Zmiany konieczne do dostosowania załączników do postępu technicznego przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29”.

- 8 Komisja wskazała w uwagach, że w praktyce, przygotowując pierwszy projekt przepisów mających na celu dostosowanie dyrektywy 67/548 do postępu technicznego konsultuje się z grupą roboczą w kwestii klasyfikacji i etykietowania (dalej zwaną „grupą roboczą”). Grupa ta złożona jest z ekspertów w dziedzinie toksykologii i klasyfikacji wyznaczonych przez Państwa Członkowskie, przedstawicieli przemysłu chemicznego oraz przedstawicieli branży przemysłu, która jest najbardziej zainteresowana spornymi produktami. Po konsultacji z grupą roboczą Komisja przedkłada projekt tych przepisów komitetowi ustanowionemu przez przepisy art. 29 dyrektywy 67/548 (zwanemu dalej „komitetem regulacyjnym”).
- 9 Artykuł 29 dyrektywy 67/548, zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (jednomyślność) (Dz.U. L 122, str. 36) stanowi:

„1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące”.

- 10 Artykuł 5 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, str. 23) stanowi:

- „1. Komisję wspomaga komitet regulacyjny złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.
2. Przedstawiciel Komisji przedstawia komitetowi propozycję działań, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię o propozycji w czasie wyznaczonym przez przewodniczącego, zależnie od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada powinna przyjąć na wniosek Komisji, opinia zostaje podjęta większością określoną w art. 205 ust. 2 Traktatu. Głosy Państw Członkowskich w komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.
3. Bez uszczerbku dla art. 8 Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeśli są zgodne z opinią komitetu.

[...]”.

### **Okoliczności faktyczne i postępowanie**

- 11 Bromek n-propylu (zwany dalej „nPB”) jest lotnym rozpuszczalnikiem organicznym używanym między innymi do czyszczenia przemysłowego.

- 12 Enviro Tech Europe Ltd i Enviro Tech International Inc. (zwane dalej „skarżącymi”) prowadzą działalność wyłącznie w zakresie produkcji i sprzedaży produktu wytwarzanego na bazie nPB i zwanego „Ensolv”. Spółka Enviro Tech Europe Ltd jest europejską filią Enviro Tech International Inc. i posiada wyłączną licencję na sprzedaż Ensolv w Europie.
- 13 W następstwie przyjęcia przez Komisję dyrektywy 91/325/EWG z dnia 1 marca 1991 r. dostosowującej po raz dwunasty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG (Dz.U. L 180, str. 1) nPB został zaklasyfikowany w załączniku I dyrektywy 67/548 do substancji drażniących i łatwopalnych.
- 14 Podczas spotkania grupy roboczej, które odbyło się w dniach od 16 do 18 stycznia 2002 r., dyrektor Health & Safety Executive (urząd zdrowia i bezpieczeństwa Zjednoczonego Królestwa, zwany dalej „HSE”) zaproponował, aby nPB został zaklasyfikowany do substancji toksycznych dla rozrodczości objętych kategorią 2.
- 15 Następnie w kwietniu 2002 r. HSE przedstawił propozycję zaklasyfikowania nPB do substancji wysoce łatwopalnych, opierając się na wynikach nowych badań naukowych.
- 16 Od tego momentu skarżące kilkakrotnie występowały do HSE, Europejskiego Biura Chemicznego oraz grupy roboczej, protestując przeciwko takiej klasyfikacji, oraz przedstawiły w tym przedmiocie dane i argumenty naukowe na poparcie swojego stanowiska.

- 17 Podczas spotkania w styczniu 2003 r. grupa robocza postanowiła zalecić, aby nPB został zaklasyfikowany do substancji wysoce łatwopalnych i toksycznych dla rozrodczości objętych kategorią 2. Po wydaniu tego postanowienia skarżące bezskutecznie próbowały przekonać grupę roboczą do ponownego podjęcia dyskusji na temat nPB.
- 18 Odpowiednio w dniu 29 sierpnia i 29 września 2003 r. skarżące wysłały do Komisji dwa pisma, w których zażądały między innymi, aby podjęła ona konieczne środki celem naprawienia błędów, które według nich leżą u podstaw zaleceń grupy roboczej dotyczących nPB.
- 19 W dwóch pismach z dnia 3 listopada 2003 r. (zwanym dalej „zaskarżonymi aktami”) Komisja wskazała, że argumenty przedstawione w pismach skarżących z dnia 29 sierpnia i 29 września 2003 r. nie uzasadniają zmiany klasyfikacji nPB zaleconej przez grupę roboczą.
- 20 Pismem zarejestrowanym w sekretariacie w dniu 23 grudnia 2003 r. skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów oraz skargę o odszkodowanie.
- 21 Wkrótce po wniesieniu skargi skarżące zostały powiadomione o planowanym na dzień 15 stycznia 2004 r. spotkaniu komitetu regulacyjnego, którego celem miało być przyjęcie dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego.
- 22 W odrębnym piśmie zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2003 r. skarżące przedstawiły prezesowi na podstawie art. 242 WE i 243 WE pierwszy wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, w którym zażądały zawieszenia wykonania zaskarżonych aktów oraz nakazania Komisji, aby do

momentu wydania orzeczenia w postępowaniu głównym nie przedkładała propozycji nowej klasyfikacji nPB w ramach dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego podczas następnego spotkania komitetu regulacyjnego przewidzianego na 15 stycznia 2004 r.

- 23 Komisja zaznaczyła w uwagach, że spotkanie komitetu regulacyjnego nie zostało wyznaczone na dzień 15 stycznia 2004 r., lecz odłożono je na czas nieokreślony.
- 24 W dniu 3 lutego 2004 r. wydane zostało postanowienie, którym odrzucony został pierwszy wniosek dotyczący środków tymczasowych (postanowienie w sprawie T-422/03 R Envirotech i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-469, dalej zwane „postanowieniem z dnia 3 lutego 2004 r.”). Prezes Sądu stwierdził w istocie w tym postanowieniu, bez potrzeby orzekania o dopuszczalności głównej skargi, że zawieszenie wykonania zaskarżonych aktów jest bezużyteczne dla skarżących, ponieważ i tak nie może przeszkodzić przedstawieniu przez Komisję propozycji nowej klasyfikacji nPB. W przedmiocie pozostałych wniosków skarżących prezes Sądu uznał, że nie jest konieczne badanie powołanych, rzekomo poważnych oraz niepowetowanych szkód, ponieważ założenia, na których się one opierają są w każdym razie zbyt hipotetyczne, aby uzasadnić zastosowanie środków tymczasowych.
- 25 W odrębnym piśmie zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 9 lutego 2004 r. pozwana podniosła w postępowaniu głównym zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu.
- 26 Pismem opatrzonym datą 5 kwietnia 2004 r. i zarejestrowanym w sekretariacie Sądu tego samego dnia skarżące złożyły, na podstawie art. 242 WE i 243 WE, drugi wniosek dotyczący środków tymczasowych, w którym zwróciły się do prezesa Sądu o zarządzenie zawieszenia „przez Komisję włączenia nPB do dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego”. We wniosku skarżące wskazały, że spotkanie komitetu regulacyjnego mającego na celu przyjęcie

propozycji dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego ma odbyć się w dniu 14 kwietnia 2004 r. Zażądały ponadto, aby prezes rozpatrzył wniosek na podstawie art. 105 § 2 regulaminu Sądu, zanim Komisja przedstawi uwagi.

- 27 W dniu 7 kwietnia 2004 r., odpowiadając na pytanie prezesa, Komisja potwierdziła, że spotkanie komitetu regulacyjnego mającego na celu przyjęcie projektu dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego ma odbyć się w dniu 14 kwietnia 2004 r.
- 28 W dniu 13 kwietnia 2004 r. skarżące z własnej inicjatywy złożyły w sekretariacie Sądu pewne dokumenty, na temat których, jak twierdzą, wiedzę zdobyły dopiero po złożeniu wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Prezes postanowił dołączyć te dokumenty do akt sprawy.
- 29 W dniu 23 kwietnia 2004 r. Komisja przedstawiła uwagi na temat tych dokumentów. Poinformowała także prezesa Sądu, że w dniu 14 kwietnia 2004 r. komitet regulacyjny przyjął projekt nowej klasyfikacji nPB, zaliczając go, po pierwsze, do substancji wysoce łatwopalnych (R 11) i, po drugie, do substancji toksycznych dla rozrodczości, objętych kategorią 2 (R 60) i 3 (R 63).
- 30 W dniu 14 maja 2004 r. skarżące przedstawiły prezesowi nowe pisma i poinformowały go, że w dniu 29 kwietnia 2004 r. Komisja przyjęła formalnie dyrektywę 2004/73 dostosowującą po raz dwudziesty dziewiąty do postępu technicznego dyrektywę 67/548 i klasyfikującą nPB do kategorii R 11 i R 60. Biorąc pod uwagę te okoliczności, skarżące przedstawiły nowe żądania dotyczące zawieszenia wejścia nPB w zakres dyrektywy 2004/73. W dniu 17 maja 2004 r. prezes postanowił dołączyć nowe dokumenty do akt sprawy. W dniu 26 maja 2004 r. Komisja przedstawiła uwagi w przedmiocie nowych dokumentów i żądań.

## **Żądania**

- 31 W niniejszym wniosku skarżące zwracają się do prezesa o:
- „stwierdzenie, że ich wniosek jest dopuszczalny i zasadny” (co zwane jest dalej „pierwszym wnioskiem”);
  - „stwierdzenie, że środki tymczasowe są konieczne, aby zapobiec powstaniu niepowetowanej szkody po stronie skarżących” (co zwane jest dalej „drugim wnioskiem”);
  - „zawieszenie włączenia nPB przez Komisję do dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego, aż do rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi w postępowaniu głównym” (co zwane jest dalej „trzecim wnioskiem”);
  - „podjęcie innych środków tymczasowych, które [prezes] uzna za odpowiednie, aby zapobiec ponownemu zaklasyfikowaniu nPB do kategorii R 11 i R 60” (co zwane jest dalej „czwartym wnioskiem”);
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 32 W piśmie z dnia 14 maja 2004 r. skarżące zwracają się ponadto do prezesa Sądu o:
- „zawieszenie wejścia nPB w zakres dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego” (co zwane jest dalej „piątym wnioskiem”);

- „nakazanie Komisji, aby natychmiast zawiadomiła Państwa Członkowskie o zawieszeniu tego wejścia, aż do rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu głównym” (co zwane jest dalej „szóstym wnioskiem”);
- „zarządzenie innego koniecznego środka w celu zapewnienia tymczasowej ochrony prawnej skarżących” (co zwane jest dalej „siódmym wnioskiem”).

33 Komisja zwraca się do prezesa Sądu o:

- odrzucenie wniosku dotyczącego środków tymczasowych;
- obciążenie skarżących kosztami.

## Co do prawa

- 34 Artykuł 104 § 2 regulaminu Sądu stanowi, że we wnioskach dotyczących środków tymczasowych należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także podać zarzuty prawne i faktyczne, które *prima facie* uzasadniają zastosowanie środka (*fumus boni iuris*). Przesłanki te mają charakter kumulatywny, dlatego wniosek dotyczący takich środków powinien zostać oddalony, jeżeli jedna z tych przesłanek nie jest spełniona [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30]. W danym wypadku prezes wyważa także wchodzące w grę interesy stron (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. str. I-1461, pkt 73).

- 35 Ponadto prezesowi przysługuje szeroki zakres swobodnej oceny w ramach całościowej analizy i ma on — w świetle szczególnych okoliczności danego przypadku — swobodę w określeniu sposobu, w jaki różne przesłanki powinny być zbadane, oraz kolejności ich badania, gdyż żaden przepis prawa wspólnotowego nie narzuca mu z góry określonego schematu postępowania przy ocenie konieczności zarządzenia środków tymczasowych [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 1995 w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. str. I-2165, pkt 23].

### *Argumenty stron*

#### W przedmiocie dopuszczalności

- 36 Komisja zaznacza w uwagach, że skarżące wniosły o zawieszenie innego aktu aniżeli akt, którego dotyczy skarga o stwierdzenie nieważności w postępowaniu głównym i wskazuje, że nie jest konieczne badanie tej kwestii, gdyż postępowanie główne i w konsekwencji wnioski o zastosowanie środków tymczasowych są oczywiście niedopuszczalne. Jeśli chodzi w szczególności o dopuszczalność skargi Komisja utrzymuje, że skarga o stwierdzenie nieważności złożona przez skarżące jest oczywiście niedopuszczalna, gdyż skarżące zmierzają do zakwestionowania aktów, które nie wpływają na ich sytuację prawną.
- 37 Skarżące podnoszą jednakże, że na podstawie art. 230 akapit czwarty WE przysługuje im czynna legitymacja do wniesienia skargi przeciwko zaskarżonym aktom, ponieważ akty te są decyzjami Komisji podpisanymi przez dyrektora, a skarżące są ich bezpośrednimi adresatami. Skarżące nie muszą zatem wykazywać, że zaskarżone akty dotyczą ich bezpośrednio i indywidualnie, ponieważ kryterium to znajduje zastosowanie jedynie w przypadku decyzji skierowanych do osób trzecich. Ponadto skarżące podnoszą, że przysługuje im czynna legitymacja na podstawie samych wywodów przeprowadzonych przez Sąd w wyroku z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-54/99 max.mobil przeciwko Komisji, Rec. str. II-313, pkt 71.

W przedmiocie fumus boni iuris

- 38 Skarżące uważają, że skarga skierowana przeciwko zaskarżonym aktom nie jest oczywiście bezzasadna. Argumenty skarżących dotyczące fumus boni iuris przedstawione zostały bardziej szczegółowo zasadniczo w pkt od 36 do 40 postanowienia z dnia 3 lutego 2004 r.

W przedmiocie okoliczności niecierpiących zwłoki

- 39 We wniosku z dnia 5 kwietnia 2004 r. skarżące uznały, że środki tymczasowe są niezbędne z powodu pilnej potrzeby zapobieżenia przyjęciu w dniu 14 kwietnia 2004 r. dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego. Skarżące podnoszą w szczególności, że przyjęcie i wykonanie decyzji Komisji o nowej klasyfikacji nPB, która czyni pewną tę nową klasyfikację w ramach dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548, pociągają za sobą trzy negatywne konsekwencje skutkujące poważną i niepowetowaną szkodą po stronie skarżących, którą można ponadto ustalić z dostateczną pewnością.
- 40 Skarżące podnoszą na wstępie, że nowa klasyfikacja nPB jako substancji wysoce łatwopalnej i toksycznej dla rozrodczości objętej kategorią 2 pozbawia wartości ich patent na Ensolv, który opiera się na niepalnych i bezpiecznych właściwościach nPB.
- 41 Skarżące twierdzą dalej, że nowa klasyfikacja nPB jako substancji wysoce łatwopalnej nakłada na nie, po pierwsze, obowiązek identyfikacji tego produktu jako takiego i zmiany jego karty charakterystyki bezpieczeństwa, po drugie, zmiany praktyk transportu, obchodzenia się z nimi i magazynowania, po trzecie, udzielenia ich

klientom tych samych zaleceń ze względu na przepisy dyrektywy 67/548 w związku z dyrektywą 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. odnoszącą się do zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200, str. 1). Biorąc pod uwagę te różne przeszkody, klienci skarżących nie będą w stanie odróżnić Ensolv od innych produktów. Tymczasem przetrwanie skarżących zostanie zagrożone, ponieważ ich działalność gospodarcza opiera się wyłącznie na tym produkcie.

- 42 Skarżące podkreślają wreszcie, że nowa klasyfikacja nPB jako substancji toksycznej dla rozrodczości objętej kategorią 2 nakłada na nie obowiązek, zgodnie z dyrektywą Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (Dz.U. L 85, str. 1) zaoferowania „pewniejszych” substytutów nPB oraz jak najszybszego jego zastąpienia. Ta nowa klasyfikacja pociąga za sobą także zmianę systemu zezwoleń dotyczących nPB w ramach przyszłego rozporządzenia „REACH”.
- 43 Skarżące dodają, że jeśli nPB miałby zostać stopniowo wycofany lub gdyby nie kupowano go więcej z powodu przeszkód prawnych i finansowych, to zaprzestaną one działalności i nie będzie możliwości określenia ani naprawienia przyszłych strat ani szkód.

W przedmiocie wyważenia interesów stron

- 44 Jeśli chodzi o wyważenie interesów, skarżące wskazują we wniosku, że objęte wnioskiem środki tymczasowe utrzymają jedynie status quo do momentu wydania orzeczenia w postępowaniu głównym.

- 45 Odrzucając założenie, zgodnie z którym nPB może być zaklasyfikowane do substancji wysoce łatwopalnych, bez potwierdzenia tego odpowiednimi testami, skarżące uważają, że obecna klasyfikacja dostatecznie ostrzega użytkowników nPB o jej ewentualnych właściwościach łatwopalnych. Zakwalifikowanie jej do substancji wysoce łatwopalnych nie służy żadnym innym celom, lecz zmusza skarżące do zaprzestania działalności gospodarczej przed wydaniem orzeczenia w postępowaniu głównym. Skarżące zwracają także uwagę, że od chwili wprowadzenia nPB w Europie ani w pozostałej części świata nie odnotowano żadnego wypadku pozostającego w związku z rzekomymi właściwościami łatwopalnymi tej substancji.
- 46 Skarżące podnoszą, że podobne rozumowanie można zastosować do propozycji nowej klasyfikacji nPB jako substancji toksycznej dla rozrodczości objętej kategorią 2, ponieważ w przypadku braku środków tymczasowych skarżące będą zmuszone na podstawie dyrektywy 1999/13 do natychmiastowego przedstawienia i wprowadzenia w życie programu stopniowego wycofania nPB. Skarżące wyraziły ewentualnie gotowość — aż do momentu wydania orzeczenia w postępowaniu głównym — przystania na tymczasową klasyfikację nPB jako substancji toksycznej dla rozrodczości objętej kategorią 3.
- 47 Wreszcie skarżące wskazują, że zastosowanie środków tymczasowych jest tym bardziej wskazane w niniejszej sprawie, że konieczne jest objaśnienie na wstępie, iż Komisja nie jest uprawniona do klasyfikacji substancji bez odwołania się do metod testów i kryteriów klasyfikacji przewidzianych specjalnie dla tych celów w dyrektywie 67/548 oraz że zasada ostrożności nie może mieć zastosowania podczas klasyfikacji na podstawie kryterium niebezpieczeństwa. W końcu konieczne jest też wyjaśnienie, jaką rolę i kompetencje ma grupa robocza w ramach przyjmowania decyzji politycznych.

### *Ocena Prezesa*

- 48 Na wstępie należy przypomnieć, że obowiązek przestrzegania przepisów regulaminu Sądu, a zwłaszcza przesłanki dopuszczalności wniosków o zastosowanie środków

tymczasowych, ma charakter bezwzględny (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie T-306/01 R Aden i.in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2387, pkt od 43 do 46).

- 49 Prezes uznaje, że na obecnym etapie postępowania posiada on wszelkie niezbędne informacje do wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku dotyczącego środków tymczasowych bez potrzeby wysłuchania ustnych wyjaśnień stron.
- 50 W tym względzie prezes uważa, że w niniejszym przypadku należy kolejno zbadać wnioski przedstawione przez skarżące, o których mowa wyżej w pkt 31 i 32, bez potrzeby orzekania w kwestii, czy skarga jest *prima facie* oczywiście niedopuszczalna.
- 51 Oczywiście jest, jeśli chodzi na wstępie o pierwszy i drugi wniosek, że kwestia, czy należy je zarządzić, zależy od dopuszczalności i zasadności innych wniosków, bez potrzeby oceny, czy mogłyby one być jako takie w jakikolwiek sposób użyteczne dla skarżących.
- 52 Stwierdzić należy na początku, jeśli chodzi następnie o trzeci wniosek, w którym skarżące wnoszą o zawieszenie „włączenia nPB do dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego”, że jego sformułowanie jest szczególnie niejasne. Skoro „włączenie nPB do dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do postępu technicznego” może rzeczywiście wynikać wyłącznie z ostatecznego przyjęcia tego tekstu, wydaje się, że trzeci wniosek należy interpretować jako zmierzający do zawieszenia wykonania tego ostatecznego tekstu w brzmieniu przyjętym przez Komisję. Niemniej jednak niektóre fragmenty wniosku dotyczącego środków tymczasowych można też tak rozumieć, że w tym samym wniosku skarżące zwracają się w istocie do prezesa, aby przeszkodził Komisji i/lub komitetowi regulacyjnemu w wykonaniu ich uprawnień ustawodawczych w ramach dostosowania po raz dwudziesty dziewiąty dyrektywy 67/548 do postępu

technicznego. Ma to miejsce w szczególności w przypadku fragmentów, w których skarżące zaznaczają, że mają zamiar nie dopuścić do przyjęcia projektu przedstawionego przez Komisję komitetowi regulacyjnemu.

- 53 Trzeci wniosek należy w każdym razie odrzucić, bez potrzeby orzekania w kwestii, czy brak jasności skutkuje jego niedopuszczalnością.
- 54 W zakresie, w jakim trzeci wniosek należy interpretować w ten sposób, że celem jego jest przeszkodzenie Komisji i/lub komitetowi regulacyjnemu w wykonaniu przez nich uprawnień ustawodawczych skutkujących dostosowaniem po raz dwudziesty dziewiąty dyrektywy 67/548 do postępu technicznego, musi on być rozpatrywany łącznie z czwartym wnioskiem, w którym skarżące zwracają się do prezesa o „przyjęcie innych środków tymczasowych, które uzna za odpowiednie, aby zapobiec ponownemu zaklasyfikowaniu nPB do kategorii R 11 i R 60”.
- 55 W tym względzie stwierdzić należy, że wnioski te są bezprzedmiotowe, ponieważ w dniu 29 kwietnia 2004 r. Komisja przyjęła dyrektywę 2004/73 i nie ma potrzeby badania, czy te dwa wnioski są dopuszczalne oraz nie ma potrzeby badania w szczególności, czy zarządzenie środków tymczasowych, które nawet stanowią tymczasową przeszkodę w wykonaniu przez Komisję i komitet regulacyjny uprawnień ustawodawczych, jest sprzeczne z zasadami podziału kompetencji pomiędzy instytucjami Wspólnoty (zob. analogicznie postanowienia prezesa Sądu z dnia 12 lipca 1996 r. w sprawie T-52/96 R Sogecable przeciwko Komisji, Rec. str. II-797, pkt od 39 do 41 i z dnia 5 grudnia 2001 r. w sprawie T-216/01 R Reisebank przeciwko Komisji, Rec. str. II-3481, pkt 52).
- 56 Po drugie, jeżeli trzeci wniosek należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on wejścia nPB w zakres dwudziestego dziewiątego dostosowania dyrektywy 67/548 do

postępu technicznego, należy poddać go łącznej ocenie wraz z piątym wnioskiem o zawieszenie wejścia nPB w zakres dyrektywy 2004/73. Należy zaś stwierdzić, że oba te wnioski dotyczą wykonania aktu, którego skarżące, niezgodnie z art. 104 § 1 akapit pierwszy regulaminu Sądu, nie zaskarżyły w ramach skargi głównej.

- 57 Trzeci, czwarty i piąty wniosek należy zatem odrzucić.
- 58 W konsekwencji należy również odrzucić szósty wniosek, w którym skarżące żądają, aby prezes nakazał Komisji natychmiast zawiadomić Państwa Członkowskie o zawieszeniu tego wejścia do rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu głównym.
- 59 Wreszcie stwierdzić należy, jeśli chodzi o siódmy wniosek o „zarządzenie innego koniecznego środka w celu zapewnienia tymczasowej ochrony prawnej skarżących”, że skarżące nie zawierają żadnego wyjaśnienia, które wystarczająco precyzowałoby tę część ich wniosku, niejasną i niedokładną. W związku z brakiem dostatecznych wyjaśnień co do jego przedmiotu wniosek ten nie spełnia przesłanek zawartych w art. 44 § 1 lit. d) regulaminu Sądu, do którego odsyła art. 104 § 3 tego regulaminu. Z tego powodu wniosek ten jest niedopuszczalny (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 12 lutego 1996 r. w sprawie T-228/95 R Lehrfreund przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-111, pkt 58).
- 60 Z powyższych względów i uwzględniając wszystkie powyższe rozważania, wnioski przedstawione przez skarżące należy w każdym razie odrzucić. W konsekwencji należy także w całości odrzucić wniosek o zastosowanie środków tymczasowych.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia:

- 1) **Wniosek dotyczący środków tymczasowych zostaje odrzucony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 2 lipca 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

B. Vesterdorf